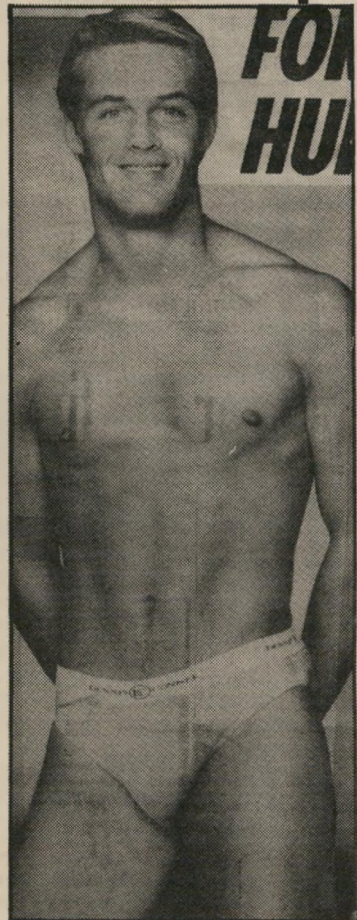

לונדון

זהירות, בנות

הי סיוף הזה הזוהר שאתם רואים בתמונה זה לא אני, לצערי, זהו בחור אנגלי בשם דן טרברס, שבתור לעצמו דרך מזוהה למדי להיפרנס. הוא "רוגמן של תחתונים".

דוגמן טרברס רק תחתונים

כמעט יוצא לי "רוגמן של תח" תונים וחזיות". אבל הוא לא. רק תחתונים. במחשבה שנייה, אחרי שקראתי בעיתוני-לונדון מה קרה לו, אני

כבר לא כליך מצטער שאני לא נראה כמוהו. אם חשבתי שהאנגליים לא יכולים להפתיע אותי בהתנהגות ברברית, הם עשו את זה בכל זאת.

עד עכשיו סברתי לתומי שאין דבר רוחה, וולגרי, פרימיטיבי ומס' וכן יותר מהגזע התרבותי הנקרא "אוהדי-הכדורגל האנגליים". יש לי ההרגשה שהסיכוי להיפגע בת' אונות-מטוסים קטן בהרבה מהסיכוי להיפגע עם האוהרים הבריטיים.

פעם אף יעצתי לחבר נשוי שלי, שאת רוב האנרגיות שלו הוציא על תוכניות "להשמד" (מילה שלו) את החותנת שלו, שישלה אותה לחופש לאנגליה ויקנה לה כרטיס למישחק כדורגל — נניח בין מנ' צ'סטר-יונייטד לבין ליברפול, יד' אג שהיא תשב בין אהרי ליברפול (חשוב להקפיד על זה), וכאשר החברה ממנצ'סטר יבקיעו שער, שהיא תקפוץ ותצרח "יופי", ואו, לפי חישוב גס, תוחלת-החיים שלה היא בערך שלוש שניות. כך תיפטר הבעיה של החבר ואותי ימנו, כנר' אה, כיועץ של ביבי נתניהו לענייני ג' טרור נגדי.

ג' דן טרברס הנ"ל, "איש התח' תונים", חשב שאין דבר נורא יותר מאוהדי-הכדורגל האנגליים. אבל המחשבה הזו הלפה לו כיועץ כאשר הוא פגש במשהו יותר נוראי. באחד הימים, כאשר עמד לצאת מהרכבת התחתית של לונדון, כי רכבו לעברת-דוגמנות, שמע צ'רות היסטוריות מאחוריו. כשהס' תובב, ראה קבוצה של 30 ילדות לונדוניות, כמדוי בת-יפסר מעומ' לגנים כאלה וגרביים לבנות (ממש כמו ילדות חרדיות ממאה-ישערים), אשר פרצו בשאגות היסטוריות כא' שר ויהו אותו.

הגבר האמיץ לא איבד כהוא זה מעשתונותיו, ונמלט כל עוד נפשו בו המקום. והילדות, בנות 13 לכל היותר, דולקות אחריו בצר' חות'איים, לתדהמתם של עשרות מנוסעי הרכבת התחתית.

המירוף הקולני הזה נמשך דקות אחדות, והסתים בהפתלו של העלם על הריצה והסרת הבי' גדים ממנו. כל העניין היה מלווה בצרחות וביללות (אני חושב שהן חונכו במינור, הקטנות האלה). בדקה ה-90' ממש, וכשרק תח' תוניו לעורו (טוב שעורו נשאר עליו), הצליח גיבורנו להימלט מה'

טיסה

גובה 39 אלף דגל

לטוס בטיסות ארוכות זה לא תמיד חוויה נעימה.

כשאני אומר טיסה ארוכה, אני מתכוון לטיסה של 12-10 שעות רצופות, כמו הטיסות מתל-אביב לנייר יורק או בחורה.

מי שראה פעם קבוצה של נוסעים העולה לטיסה זו, וראה אותם גם יורדת אחרי 12 שעות בתוך ארגו עף, יודע בדיוק למה אני מתכוון.

הנוסעים העולים נראים, לעיתים, כמו מוזמנים לחתונה באולם המסנו על כל ציודם — תיסרוקות, פו, פאיטיים, נעלי-עקב, אפטר-שייב, הכל, חוץ ממת'נות. במקום מתנות הם מביאים המון תיקייד.

הנוסעים היורדים הם כבר סיפור אחר. הם נראים, לפעמים, כמו קבוצת פליטים מהונגריה, שהקוזאקים עשו להם פוגרום בכפר. ונוסף על תיקייהיד שלהם הם סוחבים איתם עוד שתי שקיות ניילון של דיוטי-פרי. הדרך הטובה ביותר לעבור טיסה כזו בשלום היא לישון.

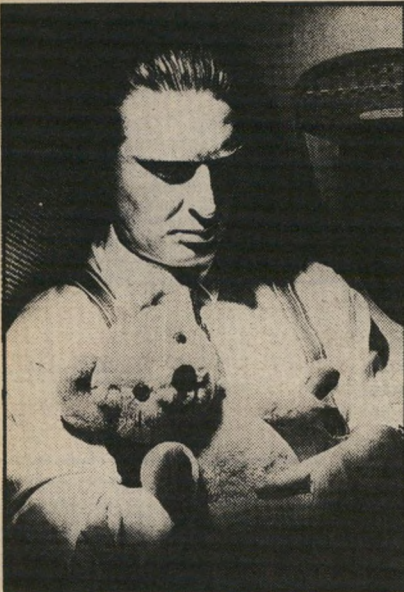
קיימים שני סוגי נוסעים. הסוג שלי, שאינו מצליח לעצום עין במשך כל זמן הטיסה. יש הסוג האחר, המרגיז הזה, שמצליחים להירדם ונראים כירידה מה' מטוס יותר צעירים מכפי שנראו בעליה.

הכי מעצבנים אותי הם מי שנרדמים כבר במדרגות העליה למטוס. להם אינני סולח.

לגבי הזן הנרדם אין לי מה לומר. ברוגז איתם. אני אתייחס למי שלא נרדמים. גם כאן יש חלוקה לשתי קבוצות.

האחת היא זו של הערים העסוקים, באופן כפייתי, בלהפריע למי שישנים. השנייה היא זו של מי שטובלים בשקט. כמוני. הפיתרון שלי לבעיה זה ספר. (עד שהגעתי לפיתרון הגאוני הזה, הייתי נוהג בטיסות ארוכות לספור שניצלים ברומנית, והייתי מגיע למיליונים).

לא סתם ספר. משהו מדליק ומרתק כזה, שגם בבית אתה מוצא את עצמך קורא אותו במשך חצי לילה, מבלי להרגיש כזה וכלי רצון להניח אותו מהיד. אני רוצה כאן להמליץ אל ספר שנקרא The Charm School, שנכתב על-ידי Nelson Demille. אני מאוד מקווה שחפץ ייצא בתרגום עברי, ושייצא בקרוב. אבל אתם בוודאי יודעים אנגלית — ואם לא, אז תלמדו. (מה תעשו בנידיווקר בלי אנגלית?)

נופץ שהצליח להרדם לספור ברומנית

הספר כליך מרתק ומפתיע, שפשוט לא הרגשתי איך חלפו לי שמונה שעות. זהו ספרי-גילוי כינושי, העוסק באנשי השגרירות האמריקאית במסוקוה. אולי אין כאן סיפור גדולה, אבל כמעדי-רומן הוא מעולה.

הספר מצא חן בעיני כבר בפתיח שלו. מובא שם ציטוט של אחד, מרקוז דה-קוסטין משנת 1839, ונא' מר שם כד': "בכל עת שאתה לא מאושר, סע לרוסיה. כל מי שהצליח להגיע להבנת ארץ זו, ימצא את עצמו מאושר לחיות בכל מקום אחר." זהו מיכמן שעורך אצלי את המיצים האנטי-סובייטיים שלי.

אני מאמין שלאנשים רבים במערב יש משהו, אולי תהיכרתי, נגד הסובייטים. גם בלי סיבה. למשל, כאשר מראים בטלוויזיה באירופה שירור של מישחק כדורגל של נבחרת ברית-המועצות נגד נבחרת גואדלחרה, נניח, הקהל המערבי מריע תמיד לגואדלחרה. למת' ככה.

בקצרה: הספר האמור הוא תרופה נפלאה לנוסעים שיש להם נרודי-שינה.

חילו לחטוף ארנקים מגברברים צעירים, או סתם לאנוס אותם. מאחר ואני לא נראה בדיוק כמו "איש התחתונים", ואני גם לא אוהב כדורגל, אז אני לא מודאג. אותי לא יפשיטו, מקסימום ילבי' שו.

מי שעונה על הקריטריונים, שייסע לפקינג או לביירות. שם אפשר לנוח.

ציא שם רע לוואנדליוס, עברו מהרסיכוש סתם, לפגיעות גופ' ניות של ממש, ועכשיו באו הילדות האלה והוכיחו לאומה הברשית שבתחום האלימות הוולה הזו, גם להן יש מה להציע.

לא נותר לנו אלא לצפות עכשיו לכך שיוקני-בריטניה יתחילו לג' נוב אופנועים ולעשות חרוקות בכ' בישים, ושהישישות המקומיות ית'

מטרופות האלה.

ואני שואל את עצמי: אם כגיל 13 מתנפלות הברקורות האלה על בחורים ברחוב, לאור היום, ומפי' שיטות אותם — מה בדיוק יישאר להן על עשות בגיל 18 או 27? מכט אובייקטיבי בחברה הברי' טית היום נותן תמונה עגומה למרי. קבוצות ענקיות של אוהדי-כרדי רגל, שהצליחו במשך שנים להר'

לבד בין כל הסינים

טורונטו

שם עם זוג חברים, והיינו הבלתי-מלוכנסים היחידים במקום. בחלון המיסעדה, הפונה לרחוב הראשי, תלויות כל מיני חיות לא-ברורות, הנראות מעושנות או מיובשות, ורצוי לא לשאול את המלצרים מהן החיות האלה. ראשית, משום שאת האנגלית שלהם פשוט אי-אפשר להבין, ושנית, אם בכל זאת תבינו, אתם עלולים לא לאהוב את התשובה.

לכן מומלץ להתעלם. להיכנס למקום ולהיגות מהאוכל. המנות שהזמנו היו גדולות וטובות, והעניין בהחלט לא יקר. זהו מקום לצהריים בלבד, גם משום שלהיות מוקף בסנינים נעים יותר כאשר בחוץ עדיין אור-יום, וגם משום שזה לא מקום להעביר בו ערב.

המיסעדה השניה בהחלט מתאימה לערב. היא יותר יקרה, הרבה יותר גדולה, מפוארת ומארת, ואין בה אפילו סיני אחר. המיסעדה נקראת YOUNG LOK, והיא נמצאת ב' VILLAGE BY THE GRANGE 122 ST. PATRICK STREET, וזה עדיין בגבולות הרובע הסיני של טורונטו. המקום מאוד פופולרי, ובשעות מסוימות ממתנים אפילו שעה בתור. אבל ההמתנה כדאית. נעים מאוד לשבת שם. ניתן לקבל קוקטיילים לפני הארוחה, והאוכל המוגש מעולה. יש מיבחר עצום של פירות-ים, גריל מונגולי ומאכלי פקין וסצ'ואן.

כאשר באים בקבוצות גדולות, וכל אחד מוזמן מנה אחת ומתחלקים, החגיגה מושלמת.

טורונטו — הרובע הסיני

מיסעדה מלאה טינים — טובה מאוד! WHA, ונמצאת ברחוב DUNDAS 149. זו מיסעדה פשוטה למדי, משהו כמו מיטבח-פועלים, והיא מלאה בסינים. הייתי

חבם סיני זקן אמר פעם (ולא לי אישית, כמובן) שאם אתה נמצא בעיר מערבית כלשהי, ואתה רוצה להיכנס למיסעדה סינית, תברוק לפני שאתה נכנס, אם יש במיסעדה הואת סינים. אם המיסעדה מלאה בסועדים סינים, זה סימן טוב, זה אולי סימן טוב, אבל, החו"ל הסיני הזה שכה לציון שזה גם קצת מפחיד.

אני לא כליך בטוח שזה נעים להיות מוקף באנשים קטנים ורוויים, חסרי-הבעה, הנועצים כך מבטים בעיניים מלוכנסות ומדברים בשפה מזוהה, הנשמעת לי כמו קולות שמשמיעה פרה נתנתק.

אתה פתאום מרגיש חריג כזה, ואתה מנסה להקטין את האפקט של העיניים הלא-מלוכנסות שיש לך. אז איך עושים את זה? מחייכים ומכוצים את העיניים. הסינים, שלא כליך יודעים למה אתה עושה את זה, רואים אדם לבן, גבוה, יושב במיסעדה שלהם ומחייך בלי סיבה, הם מייד חושבים שאתה סובל מגאווים ומריצים אליך קנקן-תה עשוי מעשבים מזורים, נגד מה שהם חושבים שיש לך. בקיצור, חגיגה.

חשוב לציון שהחכם הסיני הזה לא אמר שמיסעדה סינית ללא סועדים סינים אינה טובה.